

2 Μαρτίου 2022

Άγιος Νικόλαος Πλανάς, Πώς έφερε την καταλλαγή ανάμεσα σε δύο οικογένειες

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Άγιος Νικόλαος Πλανάς (1851-1932).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Γράφει η Μοναχή Μάρθα πνευματικό τέκνο του Αγίου Παπα-Νικόλα Πλανά και μέλος της συνοδείας του:

Θέλω να γράψω ακόμη και ένα [γεγονός] που διηγείτο μία εύσεβής χριστιανή, για

να ιδήτε ότι όσον του έλειπε η μόρφωσις των γραμμάτων, τόσο ήτανε πεφωτισμένος με την χάριν του Αγίου Πνεύματος, και εισέδυε εις τα βάθη της ψυχής του εξομολογουμένου, έβγαζε εις το φανερόν την εμφωλεύουσαν αμαρτίαν [την αμαρτίαν που φώλιαζε στην ψυχή], την οποίαν ούτε ο ίδιος ο εξομολογούμενος δεν είχε καταλάβει.

Παραθέτω με τας ίδιαις λέξεις αυτά που μου αφηγήθη η ευσεβής χριστιανή, που σημειώνω παραπάνω:

Μια φορά, προ 40 χρόνων, είχα παρεξηγηθή, ή μάλλον συκοφαντηθή από κάτι συγγενείς μου. Δεν αντήλλαξα ούτε μια κουβέντα, ούτε ύβριν, τιποτα από όλα αυτά. Όταν εγκαταστάθημεν και οι δύο οικογένειες στις Αθήνας, μιλούσαμε τυπικές κουβέντες.

Όταν εξωμολογήθηκα, είπα εις τον Παππού [στον άγιο Παπα-Νικόλα Πλανά] την υπόθεσιν και, συγχρόνως, ότι δεν θέλω ανταλλαγήν επισκέψεων με την συγγενήν μου. Καλά είναι ως εδώ, του λέγω, αφού χαιρετιόμαστε όταν βλεπόμαστε.

Εκείνη παντρεμένη, κοσμική, εγώ κοντά στον Παππού, άλλη ζωή. Έτσι το έλεγα και το πίστευα, ότι δεν έχω τίποτα μαζί της.

Να ήτανε άλλος εξομολόγος, δυνατόν να μου έλεγε: «Ε, ας είναι, παιδί μου, ως εδώ, δεν είναι ανάγκη για περισσοτέρας σχέσεις».

Αυτό ενόμιζα, πως θα μου έλεγε και ο Παππούς.

Όπου ξαφνικά τον ακούω να μου λέγη:

- Όχι, παιδί μου, ως εδώ... Είναι ανάγκη να πας στο σπίτι της, να φας στο τραπέζι της, και να κοιμηθής μια μέρα στο σπίτι της διότι ζει μέσα του το πάθος.

Κεραυνός αν μου έπεφτε, ολιγωτέρα εντύπωση θα μου έκαμε. Θα μπορούσα να πιω το πικρότερο και δυσωδέστερο φάρμακο παρά να κάνω αυτό που μου είπε.

Τότε είδα με δέος πόσο πάθος ενεφώλευε [φώλιαζε] μέσα μου, κρυφό, που ούτε και εγώ η ίδια δεν το είχα καταλάβει...

Μα έλα που έπρεπε να κάνω υπακοή!

Με τρέμοντα γόνατα πήγα στο σπίτι της.

Ευτυχώς η ευχή του Παππού τους φώτισε και με υπεδέχθησαν καλά, τόσοσ αυτή, όσον και ο σύζυγος της και η μητέρα της.

Βάλαμε να φάμε το μεσημέρι, και στο τραπέζι έλεγα μέσα μου: «διαβολική τριάς».

Εννοούσα, φυσικά, το ανδρόγυνο και την μητέρα της. Δεν θα μπορέση ποτέ να περιγράψη η φαντασία τον ψυχικό μου αγώνα της ημέρας εκείνης.

Το μεσημέρι κοιμήθηκα στο αυτό δωμάτιο με την συγγενή μου. Μόλις κοιμήθηκα, είδα ολόκληρο τον σατανά δίπλα μου να μου λέγη: «Εδώ ήρθες μωρή να κοιμηθής; Φτου να χαθής»!

Ξύπνησα συντετριμμένη και της λέγω:

- Είδα ένα κακό όνειρο.

Μου λέγει και αυτή ταυτοχρόνως:

- Και εγώ είδα ένα πολύ κακό όνειρο.

Ούτε της είπα τι είδα, ούτε τη ρώτησα τι είδε αυτή. Έλειπε η οικειότητα.

Από τότε επανήλθομεν εις την πρώτην σειράν της αδελφосύνης, και είμαστε, συν Θεώ πολύ αγαπημένες.

Από το βιβλίο, «Ο Παπα-Νικόλας Πλανάς, Ο απλοϊκός ποιμήν τω απλών προβάτων» που έγραψε η Μοναχή Μάρθα, με πρόλογο του Φώτη Κόντογλου και επίλογο του Αρχιμανδρίτη Φιλοθέου Ζερβάκου, των εκδόσεων Αστήρ.

<https://bit.ly/3HyX32k>